

Το γράμμα της κόρης

Χρυσάνθη Μεγαλοοικονόμου

7^ο Γενικό Λύκειο Αχαρνών

2102443656

Πατέρα, Μητέρα.. Γράφω σε εσάς και όχι στους αδελφούς μου. Γράφω σε εσάς, διότι σας χρωστώ τη ζωή που διαβαίνω σήμερα. Γράφω για τα δεκαέξι χρόνια που αντικρίζω το φως της μέρας από το παραθυράκι στο δώμα. Για τα πρώτα βήματα ως το κατώφλι του φτωχικού μας, καθώς και για τα τελευταία από αυτό ως την αυλόπορτα. Ένας απολογισμός για όσα είδα και όσα έκανα πως δεν είδα, για τα δάκρυα που πλημμύριζαν την ψυχή μου, αφού δεν τα άφηνα να κυλήσουν στα μάγουλά μου. Γιατί; Ναι, πρέπει να το πω. Δεν είχα δικαίωμα. Δεν έχω δικαίωμα. Κι όμως... Κι όμως τώρα να, ρέουν ακατάπαυστα ποτάμια πόνου κι απορίας από αυτά τα μάτια, τα δικά μου. Όσο για τη ντροπή, δεν τη γνωρίζω αυτή. Την ακούω χρόνια από σένα, μάνα, που μου 'λεγες ότι δεν θα πρέπει να την ακούω από άλλον για μένα. Ποια είναι τελικά; Την έχουμε δει την κυρία; Πέρασε ποτέ από το μαχαλά; Ήπιε καφέ σε κανένα σπίτι; Ή είναι μόνο στη φαντασία μας; Μάταιο. Ίσως και να μη τη γνωρίσω ποτέ. Είναι τόσα τα «γιατί», που η κυρά-ντροπή δεν υπάρχει, χάνεται στο πλήθος τους.

Σ' αυτό το ταξίδι, τη βόλτα του νου στο χρόνο, στις μνήμες που έχω από παιδί και θέλω να διαγράψω, υπάρχουν πράγματα που πρέπει να πω, πριν φύγω. Το ταξίδι μου, εξάλλου, θα είναι μακρινό και δίχως γυρισμό. Ο προορισμός δεν έχει σημασία. Φτάνει που θα ζω καλύτερα εκεί. Εσείς όμως πρέπει να ξέρετε ό, τι ένιωθα και ίσως να εξακολουθώ να νιώθω, ακόμη και τώρα που, όπως είπα, φεύγω. Θυμάμαι λοιπόν όσα θα μείνουν ξεχασμένα σ' ένα συρτάρι, κάπου εκεί, στα σκοτεινά του μυαλού σας. Όσα περνούν απαρατήρητα για τους γονείς, κι όσα θέλουν τα παιδιά να παραβλέπουν. Ναι, θυμάμαι.. Εκείνα τα κρύα χειμωνιάτικα πρωινά με την ξυλόσομπα και τη γιαγιά παραδίπλα να λέει τα δικά της παραμύθια. Τότε που εσύ μάνα, έβραζες το νερό στο κατσαρόλι για να μας πλύνεις, με τα κουρασμένα σκληρά σου χέρια. «γιατί αύριο είναι Κυριακή», κι ο παπά-Γιάννης έκανε λειτουργία. Τότε, που μόλις άρχισαν να στάζουν τα μαλλιά μου, ο πατέρας γύρισε πιωμένος κι ορεξάτος απ' τα πολλά, έβγαλε με μιας τη λουρίδα, με βλέμμα θολωμένο, αγριμιού ανήμερου κι άρχισε να βαρά όπου έβλεπε ζωή και χωρίς αιτία. Δεν ήταν και η πρώτη φορά βέβαια, υπήρξαν κι άλλες, πολλές, που ο πόνος έγινε συνήθεια, καθημερινότητα. Τόσες φορές, που όταν έτριβα τα πατώματα με τα δυο μου χέρια, αν μπορούσε το σφουγγαρόπανο να μιλήσει, θα 'λεγε πως δε βράχηκε διόλου απ' τον κουβά, παρά μονάχα από τα δάκρυά μου. Κι ακόμη, παρέβλεπα όλα τα άσχημα, πάντα πιστή στις ανάγκες της οικογένειας, γιατί έτσι έπρεπε.

Ύστερα ήρθε κι ο Αντρέας και η τύχη «χαμογέλασε» στην οικογένειά μας.. Ποια τύχη; Καμιά τύχη, η δική σας επιθυμία, από την ώρα που γεννήθηκα κι είδα το φως του κόσμου. Η αγοροπωλησία έγινε με συνοπτικές διαδικασίες. Τόση η προίκα, να και η κόρη. Τόσο άξιζα λοιπόν, δυο κασέλες κεντητά, και σεντόνια και μαντήλια, 3 στρέμματα ελιές στον κάμπο; Αυτό ήταν όλο. Ένας μήνας πέρασε από τότε που αποχαιρέτησα το σπίτι μου και τους αδελφούς μου, τη γειτονιά που μεγάλωσα, για να στεφανωθώ τον Αντρέα. Καλός φαίνεται, δε

λέω, μα ήταν τόσο λίγος ο χρόνος και όχι δική μου η απόφαση. Κι ας λες μάνα πως ο έρωτας και η αγάπη έρχεται με τον καιρό. Εγώ το ξέρω, δεν είναι έτσι. Αν δεν έρθει από την αρχή, ούτε έρχεται, ούτε φεύγει πιο μετά. Γι' αυτό, δεν μπορώ να τον κοιτώ στα μάτια, όσο και να το ζητά, αφού αυτά πάντα καθρεφτίζουν τη λύπη μου. Τι άλλο να δείξω, όταν ξέρω πως λόγος για να ζω είναι πάντα να υπηρετώ την οικογένεια και ύστερα τον άντρα; Πώς θα ζήσουν αυτά τα παιδιά που θα 'ρθουν στον κόσμο, όταν η αγάπη και η στοργή είναι λέξεις άγνωστες σε ένα σπίτι που δεν έχει για θεμέλια αυτές; Κι ο Αντρέας, που είναι άντρας ώριμος κι έχει γνώση, έμαθε να ζει με αυτό τον συμβιβασμό. Όμως εγώ, η μικρή και άμαθη, γεννήθηκα για την αγάπη, κι ας μην ήρθα στον κόσμο μ' αυτήν. Έχω όμως αυτή λόγο ζωής κι ελπίδα, κι ας μην πιστεύετε στην ύπαρξή της, όλοι εσείς, οι καταδικασμένοι της άκαμπτης ζωής σας. Αυτής που μυείτε τα γεννήματά σας, για να κοιμάστε τα βράδια ήσυχοι.

Όχι, δεν είναι παραλήρημα, ούτε χαμένα λογικά έχω. Πιο λογική από ποτέ, μιλώ για όσα κανείς δεν είπε, ούτε κι έγραψε όμως, παρά τα κρατά βαθιά χαραγμένα, σ' ένα δέντρο που θυμίζει τη ζωή του, φθαρμένο κι όμως ζωντανό.

Αφού τώρα είστε ενήμεροι για όσα υπάρχουν στη σκέψη μου, μπορείτε να αναρωτηθείτε ή να αδιαφορήσετε, να αλλάξετε ή να συνεχίσετε, να κοιμάστε δίχως ύπνο και ησυχία ή να πλαγιάζετε αμέριμνοι για το φόνο που διαπράξατε, αυτόν του παιδιού σας, «της μικρής κόρης που παραλογίστηκε στο γράμμα», όπως όλοι θα πουν. Κι όταν τα μαντάτα φτάσουν ως το καφενείο, θα είστε σίγουροι πως δεν θα μιλήσω ξανά ποτέ έτσι, με θράσος και χωρίς περιστροφές. Ας είναι, αρκεί να γίνει η τελευταία μου χάρη, η μοναδική της σύντομης ζωής που άσκοπα έζησα. Να διαβάσουν το γράμμα οι αδελφοί μου, για να κοιμούνται πάντα, κι όταν ακόμη κάνουν παιδιά. Για να μη βρεθούν στη θέση σας, ισόβια καταδικασμένοι για φόνο από αμέλεια. Αντίο σε αυτούς, που πάντα αγαπώ, στον Αντρέα, τον άτυχο σύζυγό μου, και τέλος σε εσάς, που το ξημέρωμα η ψυχή μου θα στοιχειώνει τα αδιάφορα όνειρά σας. Αντίο...